

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze se sídlem nám. Kinských 5, 150 75 Praha 5 - Smíchov, rozhodl soudkyně JUDr. Hanou Hrabcovou v právní věci žalobce: J. M., nar. , bytem D., B., IČ, místem podnikání N., B., zastoupen: Mgr. Marta Janoušková, advokátka, Malátova 18, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: M., IČ, se sídlem V. H., Ú., zastoupen : Mgr. Pavel Verner, advokát, Palackého 211, 511 01 Turnov,

o zaplacení 634.493,15 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 634.493,15 Kč s úrokem z prodlení ve výši 18,63 % ročně z částky 38 520,55 Kč od 18. 2. 1997 do 9. 6. 1999, 38 520,55 Kč od 1. 4. 1997 do 9. 6. 1999,

38 520,55 Kč od 1. 5. 1997 do 9. 6. 1999,
15 561,65 Kč od 10. 6. 1999 do 19. 7. 2000,
38 520,55 Kč od 1. 6. 1997 do 19. 7. 2000,
14 082,20 Kč od 20. 7. 2000 do 9. 3. 2001,
38 520,55 Kč od 1. 7. 1997 do 9. 3. 2001,
2 602,75 Kč od 10. 3. 2001 do 25. 6. 2001,
38 520,55 Kč od 1. 8. 1997 do 25. 6. 2001,
38 520,55 Kč od 1. 9. 1997 do 25. 6. 2001,
38 520,55 Kč od 1. 10. 1997 do 25. 6. 2001,
18 164,40 Kč od 26. 6. 2001 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 11. 1997 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 12. 1997 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 1. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 2. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 3. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 4. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 5. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 6. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 7. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 8. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 9. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 10. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 11. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 12. 1998 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 1. 1999 do zaplacení,
38 520,55 Kč od 1. 2. 1999 do zaplacení, a to do
tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Řízení ohledně nároku žalobce na úrok z prodlení z částky 100.000 Kč, o které bylo řízení zastaveno, **se zastavuje**.

- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám zástupkyně žalobce na náhradu nákladů řízení 189.918,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit České republice na náhradu nákladů řízení státu 9.910 Kč, s tím že tato částka se považuje za uhrazenou ze složené zálohy 40.000 Kč.
- V. Žalovanému se vrací po právní moci tohoto rozhodnutí částka 30.090 Kč ze složené zálohy na znalecký posudek.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou doručenou soudu dne 11.5. 2006 na žalovaném zaplacení částky ve výši 734.493,15 Kč s příslušenstvím z titulu písemné kupní smlouvu, dle které žalobce prodal žalovanému automobil Iveco Euro-cargo [REDACTED] (dále jen „automobil“) za sjednanou kupní cenu ve výši 924.493,15 Kč. Na odůvodnění dále uvedl, že kupní cenu vyúčtoval fakturou č. 9700297 ze dne 3.2.1997, která byla splatná 17.2.1997. Žalovaný zaplatil pouze 190.000 Kč ve třech splátkách – dne 19.7.2000 částku 40.000 Kč, dne 9.3.2001 částku 50.000 Kč a dne 25.6.2001 částku 100.000 Kč. Za prodlení požadoval žalobce zákonný úrok z prodlení, který později k výzvě soudu upřesnil tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno. Vzhledem ke sjednání měsíčních splátek ve výši 38.520,55 včetně 22% DPH, ale neuvedení splatnosti první splátky, vychází žalobce z ust. § 340 odst. 2 obch. zák. s tím, že předmětnou fakturu posuzuje za výzvu k úhradě a splatnost první splátky 17.2.21997. Soud tuto změnu žaloby ohledně úroku z prodlení pravomocně připustil při jednání konaném dne 18.11.2008. Žalobce na doplnění uvedl, že žalovaný dluh dne 3.1.2003 písemně uznal, uznání podepsali oba jednatele společnosti žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Za nesporné označil tvrzení žalobce, že účastníci uzavřeli kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej automobilu za kupní cenu uvedenou žalobcem, že žalovaný na tuto kupní cenu provedl částečné platby, tak jak žalobce uvedl v žalobě. Namítl, že smlouva byla uzavřena ústně, že výše nedoplatku je o 100.000 Kč nižší, neboť žalovaný provedl v této výši další platbu. Dále namítl, že úhrada faktury nebyla nikdy žalobcem upomínána, dále že v době uzavření smlouvy byl žalobce v postavení prodávajícího a současně statutárního zástupce kupujícího, tudíž bylo v jeho kompetenci rozhodnout o úhradě. Dle žalovaného lze uvažovat o úmyslu využít výhodné diskontní sazby na úkor žalovaného. Žalobce v té době poskytoval žalovanému peněžní prostředky, které mu byly vráceny, stejně tak byly plněny pohledávky z obchodního styku. Dle žalovaného byl doplatek kupní ceny uhrazen. Vychází přitom z toho, že při vrácení půjček žalobci došlo k přeplatku, který byl za tímto účelem využit. Žalobce byl o tom vyrozuměn dopisem ze dne 2.11.2005, na který reagoval dopisem ze dne 28.11.2005 – tento důkaz však žalovaný nedohledal. Dle žalovaného výše nedoplatku vyplývá ze zprávy žalobce o vztazích

mezi ovládající a ovládanou osobou za rok 2003. Žalovaný popřel existenci uznání dluhu. Dále žalovaný v doplňujícím vyjádření uvedl, že dle dokladů dohledaných v účetnictví a zejména ze zprávy ze výše uvedené dlužil žalovaný žalobci ke dni 31.12.2003 z titulu půjčky 100.000 Kč, nevyplacené úroky z půjček 57.796 Kč, evidoval vklad žalobce do vlastního kapitálu ve výši 3.500.000 Kč a nedoplatek faktury za automobil činil 634.493,15 Kč s tím, že úhrada ve výši 100.000 Kč byla provedena již dne 9.6.1999 v hotovosti (výdajový doklad 1727). Žalovaný v podání ze dne 26.9.2006 specifikoval jednotlivé půjčky žalobce žalovanému za období od 31.12.2003 do 10.12.2004 v celkové výši 1.861.420,93 Kč a přehled úhrad na tyto půjčky od 15.4.2004 do 7.7.2005 v celkové výši 1.550.000 Kč. Některé z úhrad byly v dokladech specifikovány jako platby na konkrétní půjčku (k datu půjčky), některé příjmové doklady či doklady o bankovním převodu tento údaj neobsahovaly. Dle žalovaného žalobce vyčerpal na úhradu půjček další částky – dne 20.7.2005 částku 401.420,93 Kč (doklad 802/05), dne 3.8.2005 částku 720.579,14 (doklad 864/05), celkem 1.122.000,07 Kč, čímž přečerpal zůstatek půjček, který činil 311.420,93 Kč. Dále vyčerpal částku 200.000 Kč výběrem z účtu ze dne 22.10.2005. Žalovaný dne 2.11.2005 vyčíslil přeplatek půjček a provedl zápočet na doplatek kupní ceny automobilu ve výši 634.493,15 Kč. Zápočet se promítl do účetnictví žalovaného s tím, že žalobce dluží žalovanému částku 487.507 Kč (zaúčtováno jako doklad PD 1394/05, po stornu PD 802/05 a PD 864/05).

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného omezil žalobu o částku 100.000 Kč s tím, že dohledal žalovaným tvrzenou úhradu. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že došlo k úhradě doplatku kupní ceny započtením proti pohledávce žalovaného z titulu přeplatku na půjčkách, označil tvrzené účetní operace za neplatné. Namítl, že mu od žalovaného nebylo doručeno žádné započtení vzájemných pohledávek a že žalovaný v tvrzené době neměl vůči žalobci splatnou pohledávku. Poukázal na soudní řízení vedené žalobcem u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp. zn. 11C 112/2006 o nároku žalobce na zaplacení 3.001.284 Kč s příslušenstvím z titulu dluhu z nevrácených půjček. Pod sp. zn. 11 C 30/2008 je u téhož soudu vedeno řízení o žalobě žalobce na úhradu zbývajících částí půjček. Uvedl, že dle výdajových pokladních dokladů č. VD01-00802/05 a VD01-00864/05 podepsanými O ■■■■■ M ■■■■■, žalobcem a Ing. M ■■■■■ P ■■■■■ – jednatelem žalovaného je prokázáno, že částky na nich uvedené byly žalobci vyplaceny na splátky půjček. Stornování uvedených dokladů a vystavení nových na jiné částky dávající v součtu částku ve výši stornovaných dokladů považuje žalobce za protiprávní jednání, stejně tak jako pokus o provedení zápočtu. Navíc na nově vystavených dokladech není podpis žalobce ani souhlas ev. schválení statutárním orgánem. Žalobce má zato, že žalovaným provedené částečné úhrady na kupní cenu lze posoudit jako uznání závazku.

Žalovaný k tomu namítl, že předmětem řízení u okresního soudu byly kapitalizované půjčky ve výši 3,5 miliónu korun, které představovaly příplatek žalobce do kapitálu společnosti. Žalobce, který se domáhal vrácení půjček, neboť o těchto půjčkách rozhodla valná hromada, aniž byl pořízen notářský zápis, byl ve sporu úspěšný, žalovaný na základě pravomocných rozsudků nalézacího i odvolacího soudu dobrovolně žalovanou částku uhradil. Toto tvrzení bylo mezi účastníky následně označeno za nesporné. Žalovaný k námitce neplatnosti uznání dluhu doplnil, že k datu uvedenému na listině neexistoval dluh z titulu nedoplatku kupní ceny v tam uvedené výši, že uznání je podepsáno žalobcem a konečně, že bylo vyhotoveno pro

účely tohoto řízení. Z opatrnosti vznesl žalovaný námitku promlčení práva na zaplacení, neboť k uznání závazku nelze přihlížet. Žalovaný poukázal na to, že předmětná faktura byla vystavena dne 3.2.1997 za zdanitelné plnění poskytnuté 1.12.2002, splatnost byla stanovena až k 31.12.2003.

Žalovaný v průběhu řízení v podání s datem 15.7.2009 provedl výčet půjček poskytnutých žalobcem od 1.1.2000 k datu 31.12.2003 („zaúčtování provedené kapitalizace“) s uvedením splátek na tyto půjčky s tím, že současně připustil, že k půjčkám nejsou řádně evidované „vratky“, někdy chybí doklad k samotné půjčce, a to ve výši 604.930 Kč a 1.100.000 Kč. K tomu doplnil, že k uvedenému datu 31.12.2003 byla částka 3.500.000 Kč převedena z účtu půjček (č. účtu 479 100) na účet příplatku do vlastního kapitálu (účet č. 413 600). Dle žalovaného k tomuto datu však existovala pohledávka žalobce za žalovaným z titulu půjček ve výši 2.500.000 Kč, ta je v účetnictví navýšena o půjčku 1.100.000 Kč, která není doložena žádným dokladem. Poukazuje na stav, kdy k uvedenému datu se v účetnictví uvádí částka 3.600.000 Kč jako saldo půjček žalobce, ale bez dokladů o jejich poskytnutí a ani tyto částky nejsou uvedeny jako připsané na účtu společnosti. K datu 31.12.2005 evidoval žalovaný a) na účtu 413 600 dlouhodobý příplatek do vlastního kapitálu – pohledávka žalobce ve výši 3.500.000 Kč; b) na účtu 479 100 pohledávku žalovaného za žalobcem z titulu přeplatku půjček ve výši 376.085,99 Kč – pohledávka žalovaného za žalobcem a c) vypořádané závazky z obchodního styku – úhrada faktury za automobil IVECO, když žalovaný před tím stornoval účetní doklady, jak výše uvedeno, zaevidoval zápočet, a vyzval žalobce k doplatku přeplatku půjček. Žalobce ke konci roku 2005 zaznamenal nejprve úhradu půjčky ve výši 720.579,14 Kč (k tomu příjmový doklad 864/05), když však žalovaný zjistil, že není již co žalobci vracet, byl tento příjmový doklad stornován a nahrazen novými tak, že část ve výši 604.493,15 Kč byla použita k zápočtu a zbytek byl veden dál jako zůstatek půjčky. Vzhledem k tomu, že dle rozsudku okresního soudu bylo třeba pohlížet na půjčky od žalobce nikoliv na provedenou kapitalizaci, ale jako „normální“ půjčky, žalovaný spojil zůstatky ne výše uvedených účtech na účet č. 479 100, uhradil žalobci dne 25.1.2008 částku 3.001.284 Kč a náklady soudních řízení, započtl částku 376.086 Kč jako nárok z titulu přeplatku na půjčkách na účtu 479 100, započtl částku 13.898 Kč jako přeplatek na účtu žalobce z titulu mezd, uhradil dne 22.2.2008 žalobci částku 108.732 Kč; s tím, že výsledkem těchto úkonů je celkové vypořádání nároků žalobce z titulu jistiny poskytnutých půjček.

Žalobce omezil žalobu před tím, než začalo jednání, o částku 100.000 Kč, soud postupoval dle ust. § 96 odst. 2 o.s.ř. a řízení ohledně této částky dne 3.1.2007 usnesením č.j. 46 Cm 72/2006-36 zastavil. Současně rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že uzavřeli kupní smlouvu jako podnikatelé, že předmětem smlouvy byl prodej nákladního vozidla IVECO, tak jak je specifikován žalobcem v žalobě, za kupní cenu ve výši 924.493,15 Kč, že žalobce vystavil fakturu č. 9700297na kterou žalovaný zaplatil dne 19.7.2000 částku 40.000 Kč, dne 9.3.2001 částku 50.000 Kč, dne 25.6.2001 částku 100.000 Kč, že částku 100.000 Kč uhradil v hotovosti 9.6.1999. Bylo nesporné, že dopis žalovaného ze dne 2.11.2005 označený jako „Dekapitalizace půjček“ byl žalobci doručen, pravděpodobně bezprostředně po jeho vystavení. V souladu s ust. § 120 odst.

4 o.s.ř. vzal soud tato shodná tvrzení účastníků ze svá skutková zjištění a neprováděl o těchto skutečnostech dokazování.

Žalovaný navrhl, aby soud přerušil řízení s ohledem na to, že ve věci sp. zn. 11 C 30/2008 bylo zadáno vypracování znaleckého posudku, v rámci kterého se bude prověřovat i předmětné započtení na předmětnou fakturu.

Soud usnesením ze dne 31.3.2010 č.j. 46 Cm 72/2006 – 118 řízení dle ust. § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. přerušil do pravomocného skončení řízení vedeného u Okresního soudu v Mladé Boleslavi sp. zn. 11 C 30/2008. Usnesením ze dne 22.5.2013 bylo rozhodnuto o pokračování v řízení.

Soudu je známo z veřejně přístupného obchodního rejstříku, že žalobce byl zapsán jako jednatel společnosti žalovaného od 11.11.1997 do 3.11.2005, v době kdy měly být poskytovány a vraceny půjčky (zejména v období 2001 – 2004) byl současně jednatelem i J. L. - od 16.11.1993 do 18.8.2004.

Z provedených důkazů soud zjistil :

Z uznání závazku ze dne 1.1.2003, že jde o opis listiny podepsané za žalovaného žalobcem, s ověřením ze dne 23.5.2008, že obsahuje konkrétní uznání závazku z titulu nedoplatku kupní ceny za nákladní automobil dle kupní smlouvy ze dne 1.2.1997 ve výši jistiny 734.493,12 Kč včetně příslušenství. Závazek žalovaného vůči žalobce uznal žalobce jako jednatel žalovaného. Žalobce následně předložil soudu uznání závazku se stejným obsahem ze dne 3.1.2003, ve kterém je stejný závazek uznán za žalovaného nejen žalobcem, ale i dalším jednatelem Ing. J. L., který též listinu podepsal. Listina též obsahuje ověřovací doložku opisu s datem 23.5.2008 notářské tajemnice J. W. z pověření notářky JUDr. Aleny Procházkové. Soud neshledal neplatnost uznání závazku. Má tak za prokázané, že žalovaný závazek na doplatek kupní ceny platně a účinně uznal.

Z kupní smlouvy ze dne 1.2.1997 uzavřené mezi žalobcem jako fyzickou osobou podnikatelem s uvedeným IČ jako prodávajícím a žalovaným jako kupujícím, že obsahuje řádné označení automobilu jako předmětu prodeje, že cena byla sjednána ve výši 757.781,25 Kč bez DPH a byla stanovena jako rozdíl rovnoměrného odpisu a skutečné doby užívaného předmětu v měsících, že v rámci dohody o úhradě byla kupní cena rozložena do pravidelných měsíčních splátek po 31.574,20 Kč rozložených do 24 měsíců. Ve smlouvě není sjednána splatnost splátek. Smlouvu podepsal žalobce jako prodávající a za kupující společnost tj. žalovaného.

Z faktury č. 97002/97 ze dne 3.2.1997 na částku 924.493,15 Kč včetně 22% DPH splatnou 17.2.1997, že žalobce vyúčtoval kupní cenu automobilu (datum plnění 3.2.1997), stanovil v rozporu s kupní smlouvou splatnost celé kupní ceny k datu 17.2.1997.

Z přehled rozpětí obvyklých úrokových sazeb ČSOB, že banka k žádosti žalobce sdělila tabulku roční úrokové sazby střednědobých úvěrů ČSOB čerpaných v letech 1997 – 1998. Dle

tabulky se v roce 1997 úrokové sazby pohybovaly v rozmezí 12,25 až 22,70%, v roce 1998 od 12 do 19,20%.

Z provedeního dokazování důkazy žalobce učinil soud následující skutková zjištění, při nichž vycházel i ze shodných tvrzení účastníků. Na základě písemné kupní smlouvy prodal žalobce jako podnikatele žalovanému automobil za dohodnutou cenu, která byla sjednána pevnou částkou s tím, že bude uhrazena v pravidelných měsíčních splátkách. Splatnost splátek nebyla sjednána. Kupní cenu včetně 22% DPH vyúčtoval žalobce fakturou, ve které stanovil splatnost celé částky k 17.2.1997. Žalovaný písemně uznal závazek zaplatit kupní cenu (nedoplatek snížený na částku 734.493,12 Kč včetně DPH), existují dvě uznání – jedním uznal závazek žalobce jakožto jednatel žalovaného samostatně, na druhém s datem 3.1.2003 uznání podepsali dva jednatele – žalobce a J. L. Dle obchodního rejstříku byly oba jednatele žalovaného v předmětné době, byli oprávněni jednat samostatně. Soud má z nesporných tvrzení účastníků za prokázané, že na kupní cenu žalovaný provedl platby – celkem tři částečné úhrady, takže k úhradě zbývá nedoplatek v žalované výši. Žalovaný nezpochybnil nárok žalobce ani jeho výši, s ohledem na částečné úhrady, na to, že nejprve tvrdil zánik závazku zaplatit doplatek kupní ceny v důsledku jednostranného započtení dopisem ze dne 2.11.2005 a později - v průběhu řízení při jednání konaném dne 31.7.2009 – vznesl kompenzační námitku, kterou však formuloval neurčitě, lze tyto úkony posoudit jako uznání závazku ve smyslu ust. § 323 obch. zák. Žalovaný byl soudem vyzván dle ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení o zániku závazku jednostranným započtením jak uvedeno shora, zejména k doplnění rozhodných skutečností k prokázání existence závazků ke vzájemnému započtení – konkretizaci pohledávky, kterou označil jako přeplatek vzniklý při vracení půjček poskytnutých žalovanému žalobcem. Uložil žalovanému přesně vymezit k jakým půjčkám a na základě jakých konkrétních vratek měl tvrzený přeplatek vzniknout.

Soud se v řízení dále zabýval důvodností obrany žalovaného spočívající v tvrzení, že závazek zanikl započtením.

Dále soud provedl důkazy označené žalovaným, ze kterých zjistil :

Ze zápisu z valné hromady společníků žalovaného konané dne 15.12.2003, že jediným obsahem listiny je odsouhlasení navýšení vlastního kapitálu ve výši 3.500.000 Kč jako příplatku do vlastního kapitálu z titulu kapitalizace půjčky žalobce jako společníka a jednatele s tím, že „příplatek nebude po celou dobu úročen a bude vrácen, až pomine potřeba“. Zápis je podepsán krom žalobcem Ing. J. L., Ing. F. Č., Ing. M. P. a P. K. Zápis nemá formu notářského zápisu.

Ze zprávy o vztazích mezi ovládající a ovládanou osobou ... za rok 2003 ze dne 31.3.2004, vypracované žalobcem, že listina obsahuje přehled jednotlivých podílů společníků na základním kapitálu, dále záznam půjčkách, vkladech, nevyplacených úrocích z půjček a dlouhodobých pohledávkách společníků, a to včetně záznamu o pohledávce („dlouhodobé“) žalobce vůči společnosti k 31.12.2003 ve výši 634.493,15 Kč. Dále je uvedeno, že saldo půjček k uvedenému datu je u žalobce ve výši 100.000 Kč j obvyklým úročením. Vyjmenovány jsou vklady – příplatky do VK, mezi kterými je nejvyšší vklad žalobce ve výši

3.500.000 Kč, u ostatních společníků výše činí cca 240.000 až 440.000 Kč. Na nevyplacených úrocích z půjček je uvedena u žalobce částka 57.796 Kč.

Z listiny označené jako „ dekapitalizace půjček“ s datem 2.11.2005, že žalovaný oznámil žalobci, že prostředky získané dekapitalizací půjček žalovaný kapitalizuje zpět a těmito prostředky hradí závazky vůči žalobci – na dluhy z půjček z roku 2004 ve výši 1.221.420,93 Kč, na fakturu č. 9700297 ve výši 634.493,15 Kč s tím, že v roce 2005 bylo žalobci celkem vyplaceno 2.232.000,97 Kč – z této částky uhrazen dluh na půjčkách 1.221.420,93 Kč a na fakturu na fakturu č. 9700297 částka 634.493,15 Kč. Žalovaný z toho vyvozuje, že bylo žalobci vyplaceno o 376.085,99 Kč více, a žádá proto o „stanovisko k prostředkům vyplaceným nad rámec závazků“. Listina je u razítka žalovaného podepsána – podpis je nečitelný.

Z účastnické výpovědi žalobce, že uznání z ledna 2003 bylo vyhotoveno pro potřebu banky, neboť bylo jednáno o poskytnutí úvěru, banka požadovala doklad prokazující existenci závazku podepsaný oběma jednatelem. Text uznání připravovala účetní, přítomen podpisu listiny byl prokurista V. N. Žalobce poskytoval společnosti půjčky v hotovosti, které získával od třetích osob z okruhu osob blízkých. Konkrétní smlouvy s těmito osobami jsem nepodepisoval, pouze evidoval kolik od koho zapůjčil a kdy. Smlouvy o půjčkách uzavírané se společností žalovaného podepisoval za obě smluvní strany. O smlouvách věděli všichni společníci i druhý jednatel, sám vyhotovil evidenci půjček – měla k ní přístup účetní společnosti. Vracení půjček prováděl žalobce opět osobně, v hotovosti, poté co peníze on nebo někdo jiný vyzvedl z banky. Vracení jednotlivých částí půjčky bylo evidováno resp. projevílo se v knize faktur, půjčky byly vráceny ke konkrétním smlouvám o půjčkách, což bylo určováno datem smlouvy. Půjčky společnosti žalovaného poskytovali i ostatní společníci, ale v mnohem menším rozsahu. Pokud žalovaný zmiňuje kapitalizaci půjček, dle žalobce valná hromada rozhodla pro potřeby banky za účelem poskytnutí úvěru o tom, že společníci provedou tzv. příplatky do vlastního kapitálu, s tím, že se půjčky jako příplatky nebudou poskytovatelům vracet. I přes toto rozhodnutí valné hromady žalobce půjčky považoval za půjčky vratné. Žalobce nebyl schopen odůvodnit, proč nebyly hrazeny přednostně půjčky starší - bylo to v kompetenci i účetní p. K.

Z účastnické výpovědi jednatele žalovaného Ing. M. P., zakládajícího společníka společnosti a jednatele od založení společnosti do roku 2000, a od poloviny roku 2004, že je v současnosti majoritním vlastníkem společnosti (80%). Vypověděl, že uznání závazku viděl poprvé až u jednání soudu, v dokladech společnosti ani v účetnictví se nevyskytují. Žalobce byl současně jednatelem a výkonným ředitelem společnosti, byl oprávněn rozhodovat o půjčkách a jejich úhradách. S účetními společnosti žalobce spolupracoval z titulu své funkce výkonného ředitele. Vypověděl, že všichni společníci poskytovali společnosti půjčky, stav půjček se dozvěděl až při získání obchodních podílů ze zápisu z valné hromady a ze zprávy o vztazích z 31.3.2004. Bylo mu známo, že žalobce jménem společnosti uzavíral se sebou smlouvy o půjčkách, že od roku 2004 byly půjčky poskytnuté společníky včetně půjček žalobce získané společností do konce roku 2003 vedeny na základě rozhodnutí o kapitalizaci půjček na speciálním účtu příplatků do vlastního kapitálu, odděleně na účtu půjček byly vedeny půjčky poskytnuté žalobcem po 1.1.2004 jako závazky společnosti. Půjčky od ostatních společníků

vraceny nebyly, ani o to nepožádali, půjčky nebyly úročeny. Jediné úhrady, které byly prováděny, byly úhrady půjček poskytnutých žalobcem po 1.1.2004, o čemž rozhodoval žalobce. Věděl o tom, že žalobce rozhodoval o vrácení půjček, které poskytl, neměl proti tomu výhrady. Stejně tak věděl, že žalobce prodal společnosti předmětný automobil, kupní smlouvu ani splátkový kalendář nikdy neviděl, výši kupní ceny se nezabýval. Žalobce prodal automobil poté, co byla ukončena leasingová smlouva, ze strany žalovaného potřeba pořídit automobil v té době byla, neboť společnost zajišťovala přepravy pro firmu Philips ČR. Je nepochybné, že žalovaný měl vůči žalobci závazek z titulu doplatku kupní ceny automobilu. Vypověděl k otázce, zda byl tento závazek splněn, že po dlouhodobém onemocnění žalobce a po odchodu některých řídicích osob ze společnosti ke konci roku 2005 byla provedena inventarizace včetně přehledu stavu závazků vůči žalobci. Výstupem byl dopis žalobci ze dne 2.11.2005, ve kterém byl uveden přeplatek při vrácení půjček a z obsahu tohoto dopisu dovozuje, že tímto dopisem byl doplatek kupní ceny žalobci zaplacen formou započtení.

Z výpovědi svědka ing. J. L., že společnost žalovaného vznikla spojením firmy žalobce, který podnikal jako fyzická osoba, a firmy T., která měla 4 majitele včetně svědka. Od založení žalovaného žalobce převáděl - prodával auta, která měl jako autodopravce, do společnosti žalovaného. Stejně tak činila firma T.. Na počátku podnikání neměl žalovaný dostatek finančních prostředků, proto byla úhrada kupních cen za vozidla i vrácení společníky poskytnutých finančních půjček sjednala tak, že budou splácena během budoucích let postupně. Na počátku podnikání měl žalovaný mnoho zakázek s požadavky na přepravu, proto potřeboval vozidla a proto se i investovalo do pořízení pozemků a hal. Proto společníci poskytovali finanční půjčky. Na základě vzájemné důvěry byla mezi společníky dohoda, že dlužné peníze za vozidla i finanční půjčky bude firma vracet, až to bude možné, avšak v případě, že u některého ze společníků vznikne naléhavá potřeba finanční prostředky vrátit, tak je dostane. Po shlednutí originálu uznání závazku ze dne 3.1.2003 svědek potvrdil, že listinu vlastnoručně podepsal, a to v den, který je na listině uveden s tím, že v roce 2003 se ve firmě řešily záležitosti úvěrů a listina měla sloužit k tomuto účelu. Na otázku žalovaného, zda a proč nebylo zaplaceno žalobci za prodej předmětného vozidla, svědek vypověděl, asi žalobce v té době neměl problémy, asi peníze nutně nepotřeboval. Svědek společnosti žalovaného též poskytl finanční půjčky, peníze mu byly vráceny, neb je potřeboval, a to veškeré půjčky, které společnosti poskytl. Ke kapitalizaci půjček společníků svědek vypověděl, že se zvažovala v souvislosti s poskytnutí úvěru Komerční bankou, a.s. Banka poskytla vysoký úvěr a jednou z jejích podmínek bylo, že si půjčky společníci nebudou vracet do splacení úvěru, pokud s tím banka nebude souhlasit - banka mohla dát souhlas v konkrétním případě.

Z výpovědi svědka V. N., zaměstnance žalovaného ve funkci výrobního ředitele a prokuristou firmy, že ve firmě jsem byl do roku 2005. Vypověděl, že mu je známo, že žalobce jako podnikající fyzická osoba předmětné vozidlo IVECO žalovanému prodal, s tím, že v budoucím čase se bude hradit jeho cena. Z ceny cca 1 milionu korun nebyla větší část - dlužných 600 tis. korun žalobci splacena ještě v době, kdy z firmy odešel. Svědkovi nebylo nic známo o provedení zápočtu - vypověděl s určitostí, že „pohledávka na doplatek kupní ceny zápočtem zcela jistě nezanikla“. Žalovaný pořizoval nová vozidla pouze na leasing, nakupoval nemovitosti včetně pozemků. Finanční půjčky byly společníkům průběžně vráceny, žalobce byl

„v benevolenci“ - dlužné částky se mu nemusely proplácet. O vrácení poskytnutých půjček a placení dlužných částek z kupních smluv se dohadovali všichni společníci včetně žalobce. Svědek vypověděl, že si nepamatuje, že se na něho žalobce s požadavkem na vrácení půjčky či zaplacení doplatku ceny, ani jakým způsobem byla dohodnuta splatnost kupní ceny vozidla, jakým způsobem byly dohodnuty úroky z prodlení. O vrácení finančních půjček nebyl dohodnut žádný přesný režim, vyplácelo se podle potřeby, rozhodovali o tom všichni. Účetní doklady, které souvisely jak s prodejem vozidel, tak s půjčkami, se předávaly do účtárny, kde je zpracovávala účetní. Svědek si nepamatoval, že by společníci jednali o jakémkoliv přeplatku půjček vrácených žalobci. Má zato, že se spíš tak nestalo, tedy že by se žalobci vrátilo více, než ve skutečnosti zapůjčil. Svědek byl přítomen při podpisu listin obsahujících uznání závazku, nebyl si jist svou přítomností u podpisu listiny, která se týkala uznání závazku vůči žalobci - listiny obsahující uznání se ukládaly též v účtárně. Svědek nevyřizoval žádnou korespondenci žalovaného týkající se zápočtu pohledávek, ke kapitalizaci půjček pouze uvedl, že o ní jednalo, nevyhotovoval k tomu žádné listiny ani nečinil žádné úkony. Účetnictví žalovaného prošlo auditem a ze strany auditora nebyla vznesena výhrada, že by společnost vyplatila žalobci více, než mu náleželo.

Po provedení výše uvedených důkazů soud seznámil účastníky se svým předběžným skutkovým a právní závěrem s tím, že listinu ze dne 2.11.2005 neshledal jako platný a účinný právní úkon jednostranného započtení, neboť listina neobsahuje jednoznačný projev vůle, který by bylo možno posoudit jako řádný a účinný jednostranný zápočet.

Žalovaný v reakci na tento závěr učinil při jednání konaném dne 31.7.2009 kompenzační námitku, kterou proti pohledávce žalobce ve výši 634.493 Kč uplatněné z titulu doplatku kupní ceny vozidla, kterou žalovaný nepopírá a uznává ji po právu, započítal pohledávku žalovaného vůči žalobci ve shodné výši z titulu přeplatku vyplacených finančních prostředků žalobci z titulu poskytnutí půjček.

Vzhledem k tomu, že dosavadní podání a přednesy žalovaného ohledně vzájemné pohledávky soud shledal neurčitými, vyzval ve smyslu ustanovení § 118a) odst. 1 a 3 o. s. ř. žalovaného ke doplnění skutkových tvrzení týkající se existence pohledávky žalovaného, kterou uplatňuje v rámci kompenzační námitky k započtení – tedy ke konkretizaci a řádnému odůvodnění výpočtu tvrzeného přeplatku ve vazbě k jednotlivým půjčkám poskytnutým žalobci a vyplaceným částkám jakožto splátkám na tyto půjčky, a dále k provedení řádného návrhu důkazů jak k doplněným skutečnostem, tak i k tvrzením obsaženým v podání z 15.7.2009. Současně byl d. poučen o důsledcích nesplnění výzvy. Soud k žádosti žalovaného poskytl ke splnění výzvy lhůtu 15 dnů. Žalobce ve včas podaném obšírném doplnění ze dne 15.8.2009 popsal jednotlivé půjčky za období od 1.1.2000 do 22.10.2005 a uvedl údaje o vrácení půjček - na toto podání soud odkazuje (č.l. 100 – 105).

Vzhledem k tomu, že dosavadní podání a přednesy žalovaného ohledně vzájemné pohledávky soud shledal neurčitými, vyzval ve smyslu ustanovení § 118a) odst. 1 a 3 o. s. ř. žalovaného ke doplnění skutkových tvrzení týkající se existence pohledávky žalovaného, kterou uplatňuje v rámci kompenzační námitky k započtení – tedy ke konkretizaci a řádnému odůvodnění výpočtu tvrzeného přeplatku ve vazbě k jednotlivým půjčkám poskytnutým žalobci a

vyplaceným částkám jakožto splátkám na tyto půjčky, a dále k provedení řádného návrhu důkazů jak k doplněným skutečnostem, tak i k tvrzením obsaženým v podání z 15.7.2009. Současně byl d poučen o důsledcích nesplnění výzvy. Soud k žádosti žalovaného poskytl ke splnění výzvy lhůtu 15 dnů. Žalobce ve včas podaném obširném doplnění ze dne 15.8.2009 popsal jednotlivé půjčky za období od 1.1.2000 do 22.10.2005 a uvedl údaje o vrácení půjček - na toto podání soud odkazuje (č. l. 100 – 105).

Při jednání konaném dne 5.9.2014 byl žalovaný soudem dle ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. vyzván, aby s ohledem na logické nesrovnalosti v podání ze dne 15.8.2009 (č.l. 100-105) doplnil svá tvrzení týkající se uplatněné kompenzační námitky tak, že přesně uvede k jednotlivým konkrétním půjčkám poskytnutým žalobcem žalovanému a konkretizovaným datem smlouvy a částkou, kolik žalovaný z jednotlivých zapůjčených finančních prostředků žalobci vrátil, kdy a jakou formou; a dále, vzhledem k výsledku obsaženého v podání žalovaného o celkové výši pohledávky žalovaného z titulu přeplatku půjček, konkrétně jakou částku (výši částky) žalovaný v rámci kompenzační námitky započítává proti žalobou uplatněné pohledávce. Byl vyzván k doplněným skutečnostem učinit řádný návrh důkazů tak, aby bylo možné dát do souvislostí jednotlivé půjčky resp. smlouvy o půjčce s platbami žalovaného (výplatami). Současně bylo dáno poučení o důsledcích nesplnění výzvy. Žalovaný požádal o poskytnutí lhůty. V soudem stanovené 30 denní lhůtě žalovaný doručil soudu dne 6.10.2014 další velmi obsáhlé podání s datem 15.8.2014 (zřejmě chyba v psaní) – č.l. 152 – 168, na které soud s ohledem na značnou obsáhlou a opakování již dříve uvedených skutečností pouze odkazuje. Žalovaný v podání specifikoval z účetnictví zjištěné výsledky – že na konci roku 2000 bylo žalobcem zapůjčeno 1.419.916 Kč, vráceno 199.916 Kč, saldo činilo – rozdíl představující závazek žalovaného vůči žalobci – 1.220.000 Kč, ale dle účetnictví byl na začátku roku 2001 závazek vůči žalobci 1.304.461,17 Kč; na konci roku 2001 zapůjčeno 1.270.000 Kč, vráceno 74.461,17 Kč, saldo – rozdíl - 1.195.538,83 Kč; na konci roku 2002 - žalobcem zapůjčeno 1.385.000 Kč, vráceno 837.000 Kč, saldo – rozdíl – 548.000 Kč, ale konečný stav dle účetnictví 2.955.070 Kč byl upraven na závazek vůči žalobci ve výši 3.048.000 Kč, což hodlá žalovaný prověřit znaleckým posudkem účetnictví společnosti; dle účetnictví byl na začátku roku 2003 počáteční stav – 3.560.000 Kč, na konci roku 2003 - žalobcem zapůjčeno 1.385.000 Kč, vráceno 2.518.000 Kč, saldo – přeplatek 1.160.000 Kč, ale stav k 31.12.2003 dle účetnictví 2.500.000 Kč. Žalovaný z uvedených výpočtů vyvodil, že za toto období žalobce poskytl půjčky v celkové výši 3.048.000 Kč, vráceno bylo 1.170.000 Kč, rozdíl těchto částek ve výši 1.888.000 Kč představuje pohledávku žalobce vůči žalovanému. Tento údaj je v rozporu se zprávou o vztazích vypracovanou žalobcem 31.3.2004 žalobcem, kterou považuje za nesprávnou. Stav byl ovlivněn kapitalizací půjčky žalobce ve výši 3.500.000 Kč. Za rok 2004 dle žalobce saldo vzájemných závazků (z půjček a vrátek) činilo částku 1.221.420,93 Kč představující pohledávku žalobce z titulu půjček. Za rok 2005 výsledkem je pohledávka žalovaného ve výši 376.086 Kč vůči žalobci. Žalovaný v podání připustil, že mnoho účetních operací není náležitě doloženo, že je nezbytné znalecké posouzení účetnictví.

Soud přisvědčil námitce žalobce, že i toto doplňující podání žalovaného obsahuje logické nesrovnalosti, je místy nesrozumitelné.

Žalobce vznesl námitku promlčení uplatněné kompenzační námitky, neboť nároky z přeplatků půjček resp. započtení těchto nároků žalovaný uplatnil po uplynutí čtyřleté promlčecí doby. Současně namítl, že žalovaný použil k započtení vzájemných pohledávek i pohledávky, o kterých bylo rozhodováno v řízení vedeném před Okresním soudem v Mladé Boleslavi.

Dle žalovaného nároky uplatněné k vzájemnému započtení pohledávek promlčeny nejsou. Argumentoval tím, že s ohledem na výsledek sporu u Okresního soudu v Mladé Boleslavi bylo nutno dlužnou částku ve výši 3,5 milionu Kč převést z účtu na účet a nahlížet na tuto částku nikoliv jako na kapitalizovanou půjčku, ale čistě na půjčku mezi žalobcem a žalovaným, bylo tak nutno zohlednit částku 3.001.284 Kč, kterou žalovaný zaplatil žalobci na základě pravomocného rozhodnutí, čímž vznikl přeplatek ve výši, která byla žalobci sdělena dopisem z 2. 11. 2005 označeným jako „Dekapitalizace půjček“. Tento přeplatek ve výši 1.010.579,14 Kč vznikl k datu 3. 8. 2005, sestává se z částky 810.579,14 Kč, která byla vypočtena žalovaným na základě účetních dokladů a připočtením částky 200.000 Kč, což byl výběr hotovosti provedený žalobcem 22. 10. 2005 na úhradu půjčky bez určení v době, kdy již dle stanoviska žalovaného žalovaný žalobci ničeho nedlužil. Žalovaný provedl přeúčtování všech účetních operací k 31. 12. 2005, částku, kterou dle účetnictví vykázal jako přeplatek, snížil o částku představující pohledávku žalobce z titulu doplatku kupní ceny vozidla. Vzhledem k tomu, že dopis z 2. 11. 2005 nespĺňoval obsahově náležitosti úkonu započtení, provedl žalovaný procesní úkon započtení v rámci tohoto řízení při jednání konaném dne 31. 7. 2009. K námitce totožnosti skutku žalovaný uvedl, že přehled doručený soudu 9. 10. 2014 zahrnuje pouze půjčky vedené na účtu č. 479 100 a nikoliv půjčky, které byly předmětem soudního řízení před okresním soudem, o kterých bylo účtováno na účtu č. 413 600. Žalovaný zjistil výši přeplatku vůči žalobci k datu 20. 7. 2007, resp. 30. 8. 2005 což jsou data účetních dokladů, dle kterých byly vráceny dvě částky žalobci bez určení v celkové výši 810.579,14 Kč, žalovaný v rámci účetní operace provedl storna těchto dokladů k 31. 12. 2005, a tyto přeúčtoval na doklady VD 139305 a 139405, když k tomuto doúčtování došlo 6. 3. 2006. K tomuto datu 6. 3. 2006 žalovaný zjistil v rámci účetní závěrky přeplatek a provedl storna dokladů VD 01-00802/05 a VD 01-00864/05. Toto datum je tedy dle žalovaného datem, kdy žalovaný zjistil výši přeplatku, a od tohoto data žalovaný odvíjí počátek běhu promlčecí doby. Žalovaný upřesnil, že předmětem kompenzační námitky jsou pouze částky vyplývající - účtované na účtu č. 479 100 do 31.12.2005.

Žalobce poukázal na úkony účastníků v řízení před okresním soudem, když dne 15.12.2003 učinili nesporným, že žalobce měl vůči žalovanému pohledávku z titulu půjček ve výši 3.500.000 Kč. V předmětném řízení žalovaný v rozporu s touto nespornou skutečností tvrdil, že výše pohledávek k uvedenému datu činí 1.888.000 Kč.

Ze Smlouvy o půjčce ze dne 31. 12. 2003 uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 100.000 Kč a předat ji v hotovosti dne 31.12.2003, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Ze Smlouvy o půjčce ze dne 22.3.2004 uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 300.000 Kč a předat ji v hotovosti dne 22.3.2004, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Ze Smlouvy o půjčce ze dne 27.4.2004

uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 55.000 Kč a předat ji v hotovosti dne 27.4.2004, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Ze Smlouvy o půjčce ze dne 21.5.2004 uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 1.000.000 Kč a předat ji v hotovosti dne 21.5.2004, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Ze Smlouvy o půjčce ze dne 21.6.2004 uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 86.420,93Kč a předat ji v hotovosti dne 21.6.2004, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Ze Smlouvy o půjčce ze dne 22.10.2004 uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 200.000 Kč a předat ji v hotovosti dne 22.10.2004, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Ze Smlouvy o půjčce ze dne 10. 12. 2004 uzavřené mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným jako dlužníkem, že se žalobce zavázal zapůjčit žalovanému částku 120.000 Kč a předat ji v hotovosti dne 10.12.2004, žalovaný se zavázal vrátit zapůjčenou částku po vyzvání. Úrok byl sjednán ve výši 1,4% p.a. Výše uvedené smlouvy o půjčkách podepsal za věřitele i za dlužníka žalobce. Celkem činily sjednané půjčky částku 1.861.420,93 Kč.

Z fotokopií příjmových a výdajových pokladních dokladů, že soud s ohledem na nutné odborné posouzení z těchto důkazů neučinil žádná zjištění, doklady byly předloženy se spisem ustanovenému znalci. Pro soud bylo pouze zjištěné, že pokladní doklady byly orazítkovány razítkem žalovaného, na převážné části dokladů není „půjčka do poklady“ či „splátka půjčky“ řádně specifikovány datem či celkovou částkou půjčky. Na výpisech z účtu žalovaného u Komerční banky a.s. nejsou též uvedeny žádné identifikační údaje plateb.

Z rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 15. 2. 2007 č.j. 11 C 112/2006-23, že žalobce byl úspěšný ve sporu, ve kterém se domáhal zaplacení částky 3.001.284 Kč z titulu půjček ze dne 19.12.2000, 21.12.2001, 22.3.2004 a 1.1.2003. Žalovaný v řízení namítal nesplátnost půjček s ohledem na kapitalizaci půjček formou příplatku žalobce do vlastního kapitálu žalovaného a nerozhodnutí valné hromady o zpětné dekapitalizaci příplatku. V rámci řízení učinili účastníci nesporným, že ke dni 15.12.2003 žalovaný dlužil před tímto datem zapůjčené prostředky ve výši 3.500.000 Kč. Soud se námitkou žalovaného zabýval, vycházel z ust. § 121 odst. 2, 125 odst. 1 písm. f), g) a i) a § 141 odst. 1 obch. zák. a dospěl k závěru, že k platnosti poskytnutí příplatku se vyžaduje schválení příplatku valnou hromadou, přičemž o rozhodnutí valné hromady musí být pořízen notářský zápis. Vzhledem k tomu, že pořízen nebyl, je rozhodnutí neplatné od počátku. Nedošlo tak ke kapitalizaci nesplacených půjček. Povinnost vrátit půjčené částky po vyzvání trvala i po 15.12.2003.

Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9.1. 2008 č.j. 29 Co 696/2007- 62, že odvolací soud rozhodnutí nalézacího soudu potvrdil jako správný. Krom jiného se vypořádal s námitkou neplatnosti smluv o půjčkách z důvodu uvedených v ust. § 196a obch. zák. s tím, že v daném případě šlo o půjčky společníka poskytnuté společnosti, nikoliv naopak.

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.1.2001 č.j. 33 Cdo 2634/2008-196 výše uvedené

rozsudky zrušil z důvodu důvodně vznesené námitky promlčení.

Z usnesení Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 28. 6. 2011 č.j. 11 C 112/2006-231, že soud na základě zpětvzetí žaloby žalobcem řízení zastavil. O nároku žalobce tak nebylo meritorně rozhodnuto.

Z rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 31. 7. 2012 č.j. 11 C 30/2008-325, že soud zamítl žalobu žalobce proti žalovanému, kterou se domáhal zaplacení částky 1.198.716 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o půjčce ze dne 19.12.2000 (půjčka ve výši 1.300.000 Kč) z důvodu promlčení nároků.

Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15.1. 2013 č.j. 23 Co 556/2012-368, že odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil, přisvědčil závěrům soudu o důvodnosti vznesené námitky promlčení.

Soud s ohledem na svůj závěr, že v dané věci nebyla námitka promlčení vznesená žalobcem shledána za důvodnou, usnesením ze dne 21.3.2016 zadal vypracování znaleckého posudku Ing. Mileně Markové, znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, s tím že znalecký úkol spočíval v posouzení účetnictví žalovaného, posoudit doklady týkající se půjček finančních prostředků, průběh účtování těchto půjček poskytnutých žalobcem žalovanému, určit zda jsou vypořádány, zjistit, zda zápočet provedený žalovaným odpovídá účetním standardům a je řádně v účetnictví evidován.

Ze znaleckého posudku znalce Ing. Mileny Markové č. 1001-24/16 ze dne 12.5.2016 soud zjistil, že bývalý jednatel ing. M. P. předal znalci doklady z let 2000 – 2005, pouze některé doklady poskytl žalobce, nedodal zejména tabulky D daňových příznání za období let 1999, 2001, 2003 a 2006, soupisy neuhrazených pohledávek 1999 -2007 a k 23.6.2008. Znalec prověřil, že dle stavu na účtech byl vykazován stav půjček žalobce k 31.12.2000 ve výši 1.304.461,17 Kč a ke dni 31.12.2001 ve výši 2.500.000 Kč, že k 1/2002 je na účtu 479 100 proučtována půjčka žalobce 670.000 Kč, dle pokladního účetního dokladu B2-31 z 28.1.2002 s podpisem žalobce částka činí 270.000 Kč. Dle znalce dle podkladů činil dluh žalovaného vůči žalobci k 31.12.2002 částku 3.273.000 Kč. Od roku 2002 byl zjištěn nesoulad mezi zaúčtovanými částkami v účetnictví a pokladními doklady. S ohledem na nedostatečné podklady (dle účetnictví činil stav na účtu k 1.1.2003 3.560.000 Kč, některé doklady nebyly dohledané, přesto bylo zaúčtováno – např. vrácení půjčky 11.8.2003 ve výši 200.000 Kč), dle znalce výše pohledávky žalobce nelze k 31.12.2003 zjistit. V roce 2004 se půjčka zvýšila o 1.121.420,93 Kč, v roce 2005 došlo ke splacení půjčky v celkové výši 2.232.000 Kč, ale u výdajového pokladního dokladu na 90.000 Kč chybí podpis příjemce – žalobce. Znalec konstatuje, že faktický stav veškerých půjček mezi žalobcem a žalovaným nelze přesně určit, že půjčky mezi žalovaným a žalobcem nejsou dostatečně průkazné. Na otázky stran zápočtu částky 634.493,15 Kč znalec odpověděl, že sice platba této částky je proučtována 31.12.2005, ale chybí podpis žalobce. Byla dohledána faktura č. 9700297 splatná 31.12.2003 jako vedená v účetním programu. Z dokladů žalobce znalec neshledal, že žalobce ke dni ukončení podnikatelské činnosti k 23.6.2008 vykazoval neuhrazenou vydanou fakturu

jako položku zvyšující základ daně, naopak v daňovém přiznání za rok 2008 že příjmy a výdaje jsou nulové. Dle znalce není v účetnictví žalovaného proúčtován zápočet, ale hotové proplacení faktury. Z dokladů zjistil, že faktura 9700297 byla proúčtována na účet 321 200 – závazky dodavatelé, hotovostní úhrada došlé faktury.

Ze znaleckého posudku má soud za prokázané, že v účetnictví žalovaného nebylo zjištěno provedení žalovaným tvrzeného zápočtu pohledávky žalobce z titulu doplatku ceny automobilu proti pohledávce žalovaného z titulu přeplatku vrácených půjček. Vyplynulo, že účetnictví vykazovalo chyby, nebyly dohledána řádné doklady k některým položkám, některé pokladní doklady byly proúčtovány, i když na nich chyběly podpisy.

Z výpovědi znalce Ing. Mileny Markové soud zjistil, že posudek zpracovala, i když neměla dostatečné podklady pro zpracování odpovědi na otázku soudu č. 3 týkající se evidence zápočtu v účetnictví. Od žalovaného obdržela veškeré podklady, které požadovala. Žalobce ukončil podnikání jako OSVČ v 6. měsíci roku 2008, měl evidovat předmětnou nezaplacenou fakturu ve svém účetnictví a v daňovém přiznání vykázat nesplněný závazek a dodanit. Žalobce však nepředložil požadovanou přílohu č. 1 k daňovému přiznání z příjmů fyzické osoby s tabulkou „D“ – výkazem nesplněných závazků. Pokud předmětná pohledávka existovala, bylo povinností žalobce jako daňového subjektu ze zákona uvést tuto pohledávku v kolonce § 23 DP a provést dodanění. Žalobce dodal pouze opisy daňových přiznání podaných finančnímu úřadu, soupis neuhrazených faktur vykazovaných vždy k 31. 12. každého roku, tedy včetně roku 2008, žalobce nepředložil, ačkoliv byl požádán. V účetnictví žalovaného k tvrzenému zápočtu částky 634.493,15 Kč zjistila, že nejprve byla částka zaúčtována jako splacení půjčky s podpisy obou stran, následně došlo k přeúčtování, resp. rozdělení částky na část označenou jako „splacení půjčky“, ale v nižší výši, zbývající částka ve výši odpovídající dlužné částky z faktury, tedy ve výši 634.493,15 Kč byla zaúčtována jako neuhrazená faktura na účtu č. 321. Na tomto účetním dokladu o zaplacené faktuře chybí podpisy. Dle znalce mohlo být důvodem nevykázání pohledávky a) její dřívější úhrada, a to i formou provedení zápočtu, který nelze z daňového přiznání zjistit. Zjistitelný by byl porovnáním daňových přiznání žalobce jakožto OSVČ od roku 1997 - roku vystavení faktury. Porovnáním údajů v tabulce „D“ a „E“ daňového přiznání OSVČ by bylo zjistitelné, v kterém roce byla pohledávka uhrazena; b) žalobce zapomněl předmětnou pohledávku do daňového přiznání uvést c) pohledávka byla vyrovnána jiným způsobem – nevyplývá z dokumentace z účetnictví žalovaného. Pro znalce jsou nepochopitelné závěry auditorů, kteří v účetnictví žalovaného neshledali žádné nedostatky. Je zřejmé, že v účetnictví žalovaného seděly údaje o půjčkách a jejich vrácení do roku 2002, od následujícího roku nebylo možné z vykazovaných údajů dopočítat takový výsledek, aby odpovídal řádnému účtování. Nedostatky spočívaly v tom, že „některé účetní doklady nebyly podepsány, některé byly sice zaúčtovány, ale na tomto zaúčtování chyběly podpisy, v některých případech byly půjčky zaúčtovány, aniž by v účetnictví odpovídaly částky uvedené na dokladu a uvedené v zaúčtování“. K účtování půjček znalec zjistil, že „od roku 2003 se údaje rozcházejí, neseděly částky, neseděly objemy půjčených peněz a objemy částek vrácených“. V odpovědi na otázku č. 1 je uvedeno, že „z předložených účetních dokladů žalovaného nebylo možné v souvislosti se saldem půjček a vrácených peněz zjistit, co bylo pravdou“. „Nebyly dohledány podklady k existenci případné pohledávky žalovaného z přeplatku půjček, resp. počínaje rokem 2003 nebylo možné z dokladů zjistit, jaké bylo

oprávněné saldo vrácených půjček, ani to, zda zaúčtované půjčky byly účtovány oprávněně, neboť nebyly doloženy patřičnými doklady“. Na otázku zda je nedoplatek faktury, který je předmětem tohoto řízení, v účetnictví žalovaného zaúčtován jako uhrazený, znalec odkázal na posudek a potvrdil, že nedoplatek byl jako uhrazený proúčtován v roce 2005 na účetním dokladu proti úhradě v hotovosti - na účtu č. 211 „pokladna“, s tím, že k tomu je v účetnictví pokladní doklad bez podpisu, který byl vlastně opravou původního zaúčtování této částky, jako „splacení půjčky“ a po stornu byl účtován z části této splacené půjčky jako úhrada běžné faktury. Celkové částky vykazované původně jako splacení půjčky a součet obou částek po stornu jsou identické. Dle znalce byl tento postup nestandardní – v případě nového zaúčtování musí být doklady opatřeny podpisy osob. Dle znalce nebylo možné v účetnictví žalovaného za období let 2003 – 2005 posoudit, které částky jsou pravdivé. Bylo shledáno, že v dokladu byla částka a v hlavní účetní knize jiná částka, bez možnosti posoudit, která z uvedených částek je pravdivá. V posudku se vychází i z informace, že účastníci prohlásili v rámci soudního řízení za nesporný dluh žalovaného vůči žalobci ve výši 3,5 milionu Kč. Takové saldo pohledávek z účetnictví žalovaného nevyplývalo. Lze vycházet z účetnictví žalobce s tím, že pokud nevykazoval předmětný nedoplatek faktury a při ukončení podnikání jako OSVČ takový nedoplatek nevykázal pro účely dodanění, může tato skutečnost vést k závěru, že nedoplatek byl proplacen. Současně lze připustit, že nevykázání této pohledávky mohlo být i z důvodu, že na to žalobce zapomněl.

Předmětem řízení byl spor o doplatek kupní ceny automobilu, resp. právo žalobce na tento doplatek nebylo sporné, sporné bylo tvrzení žalovaného, že závazek žalovaného zaplatit předmětnou částku zanikl zápočtem vzájemných pohledávek.

Provedené důkazy soud hodnotil v souladu s ust. § 132 o.s.ř. podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Dle soudu bylo prokázáno, že smluvně závazkový vztah účastníků byl založen uzavřením kupní smlouvy, která byla posouzena jako platná, neboť obsahuje zákonem stanovené náležitosti – vymezení předmětu koupě a stanovení kupní ceny. Její úhrada byla sjednána ve splátkách, aniž byla sjednána splatnost první splátky. Bylo prokázáno, že žalobce kupní cenu žalovanému jako kupujícímu vyfakturoval, čímž vyzval žalovaného ke splnění smluvního závazku. V řízení se žalovanému nepodařilo prokázat, že na předmětnou kupní cenu zaplatil více, než nesporných 290.000 Kč. Obrana žalovaného byla postavena na tvrzení, že závazek zaplatit kupní cenu zanikl zápočtem, při kterém proti pohledávce z titulu doplatku kupní ceny měl být započítán přeplatek půjček poskytnutých žalobcem žalovanému. Žalovaný k prokázání těchto tvrzení označil jako důkazy zejména účetnictví žalovaného a znalecký posudek. Nejprve znalecký posudek, který měl být vyhotoven v souvislosti s řízením před Okresním soudem v Mladé Boleslavi, později navrhl, aby bylo vypracování znaleckého posudku zadán zdejším soudem. Vyhotovený znalecký posudek vycházel z podkladů, které byly předloženy účastníky po značném časovém odstupu. K tomu žalobce namítl, že účetnictví bylo po celou dobu pouze v dispozici žalovaného, což umožňovalo s ním manipulovat. Znalec dohledal v účetnictví výdajový pokladní doklad, dle kterého žalovaný splatil žalobci půjčku v rozsahu částky 2.232.000 Kč. Tento doklad však neobsahuje podpis žalobce jako příjemce této částky. Dle

tohoto dokladu měla vzniknout pohledávka žalovaného vůči žalobci jakožto přeplatek vzniklý při vrácení půjček poskytnutých žalobcem žalovanému, měla být použita k započtení proti pohledávce žalobce. Soud vycházejí z výpovědi účastníků, ze znaleckého posudku i výpovědi znalce dospěl k závěru, že žalovaný neunesl břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní a neprokázal, že mu platně vznikla pohledávka z titulu přeplatku při vrácení půjček žalobci resp. z titulu bezdůvodného obohacení, které vzniklo plněním bez právního důvodu. Tento závěr soud opírá o zjištění, že evidence půjček a částek, které měly být v jejich souvislosti vráceny nebyla řádně vedena, v účetnictví nebylo o půjčkách řádně účtováno, nebyly zaúčtovány řádné účetní doklady se zákonem o účetnictví požadovanými náležitostmi. Žalovaný v tomto řízení neprokázal v jaké celkové výši žalobce poskytl společnosti finanční půjčky, zda všechny žalovaným tvrzené půjčky byly řádně sjednány v platné a účinné smlouvě resp. smlouvách, jakým způsobem bylo sjednáno vrácení těchto půjček, a konečně v jakém skutečném rozsahu došlo k vrácení peněžitých půjček žalobci. Soud tak nemá za prokázané, že na straně žalobce vzniklo bezdůvodné obohacení a v jakém skutečném rozsahu. Žalovaný neprokázal, že platně a účinně jednostranně započtl svou pohledávku proti pohledávce žalobce. Žalovaným argumentovaný zápočet ze dne 2.11.2005 soud s ohledem na jeho obsah neposoudil jako platný právní úkon (právní jednání). Následně v průběhu tohoto řízení žalovaným vznesenou kompenzační námitku soud posoudil s ohledem na shora učiněný závěr o neprokázání vzniku a existence práva na vydání neoprávněného obohacení soud též shledal jako nedůvodnou. Soud tak přisvědčil stanovisku žalobce, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že závazek zaplatit doplatek kupní ceny zanikl buďto platbou v hotovosti nebo bezhotovostně na účet, zápočtem nebo v důsledku kompenzační námitky

Na základě takto zjištěného skutkového stavu učinil soud tyto právní závěry :

Předmětný právní vztah byl založen mezi účastníky – žalobcem jako podnikající fyzickou osobou a žalovaným jako podnikající právnickou osobou (korporací) při jejich podnikatelské činnosti. Soud s ohledem na dobu založení tohoto vztahu posuzoval uplatněný nárok v souladu s ust. § 261 odst. 1 obch. zák. dle zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění do 31.12.2013 (dále jen obch. zák.). Právní úkony v těchto vztazích se vykládají dle ust. § 266. Dle ust. § 1 odst. 2 druhá věta obch. zák. nelze-li některé otázky řešit podle tohoto zákona, řeší se podle předpisů práva občanského, tj. dle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů účinného do 31.12.2013 (dále jen obč. zák.). Obecně to platí v obchodních vztazích mezi podnikateli, že lze jednostranným úkonem započíst pohledávku **platně existující, vymahatelnou, splatnou a nepromlčenou**. Započíst tak lze peněžité pohledávky, u nichž jsou dány tyto podmínky a zákon jejich započtení výslovně nedovoluje. Zánik započtených pohledávek, případně jejich částí, nastane okamžikem, kdy se setkaly pohledávky způsobilé k započtení. Podstatnou podmínkou je projev vůle některého z účastníků vůči druhému směřující k započtení (§ 580 obč. zák.). Forma tohoto projevu není předepsána, z jeho obsahu však musí být zřejmé, jaká pohledávka a v jaké výši se uplatňuje k započtení proti pohledávce věřitele, a dále musí být o projev vůle určitý s obecnými náležitostmi právního úkonu.

Dle § 451 obč. zák. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i

majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. Dle ust. § 456 obč. zák. se předmět bezdůvodného obohacení musí vydat tomu, na jehož úkor byl získán.

Dle ust. § 409 odst. 1 obch.zák. se kupní smlouvou prodávající zavazuje dodat kupujícímu movitou věc (zboží), určenou jednotlivě nebo co do množství a druhu, a převést na něho vlastnické právo k této věci a kupující se zavazuje zaplatit kupní cenu. Dle odst. 2 musí být kupní cena ve smlouvě dohodnuta nebo musí v ní být alespoň stanoven způsob jejího dodatečného určení, ledaže z jednání o uzavření smlouvy vyplývá vůle stran ji uzavřít i bez určení kupní ceny. V tomto případě je kupující povinen zaplatit kupní cenu stanovenou podle § 448. Dle ust. § 448 odst.2 obch. zák. není-li cena ve smlouvě dohodnuta a není-li stanoven způsob jejího určení a je-li smlouva platná s přihlédnutím k § 409 odst. 2, může prodávající požadovat zaplacení kupní ceny, za kterou se prodávalo obvykle takové nebo srovnatelné zboží v době uzavření smlouvy za smluvních podmínek obdobných obsahu této smlouvy. Dle ust. § 407 odst. 3 obch. zák., plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku.

Dle ust. § 657 obč. zák. smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit pop uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu. Půjčka má povahu reálného kontraktu. Závazkový právní vztah vzniká až předáním druhově určených věcí dlužníkovi. V dané věci žalovaný nezpochybil, že žalobce půjčky společnosti žalovaného poskytoval. Obrana spočívala v tvrzení, že bylo vráceno více, než bylo půjčeno. Takové tvrzení lze podřadit pod skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení, tedy v daném případě plnění bez právního důvodu.

S ohledem na vznesenou námitku promlčení vznesenou žalobcem proti nároku žalovaného se soud nejprve zabývá tím, zda je nárok žalovaného na vydání bezdůvodného obohacení, který byl uplatněn kompenzační námitkou promlčen. Jak výše uvedeno, vztah účastníků v dané věci je vztahem obchodním, vztah je třeba posoudit dle obchodního zákoníku, a to včetně promlčení. Dle ust. § 391 odst. 1 u práv vymahatelných u soudu začíná běžet promlčecí doba ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného. Dle ust. § 397 činí běžná promlčecí doba čtyři roky. Ke vzniku bezdůvodného obohacení, jež bylo získáno bez právního důvodu, dochází již samotným přijetím tohoto plnění (srovnej usnesení NS ČR sp.zn. 28 Cdo 94/2012 ze dne 2.5.2012). Vzhledem jak v rozsudku dále odůvodněno, neprokázal že mu vůči žalobci vzniklo právo na vrácení přeplatku půjček, nelze posoudit důvodnost námitky promlčení, když právo vůbec nevzniklo.

Dle ust. § 101 odst. 1 o.s.ř. k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména a) tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba (návrh na zahájení řízení) nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení, b) plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem. Občanské soudní řízení je ovládáno zásadou projednací, jejíž podstatou je plnění povinnosti tvrdit soudu všechny pro rozhodnutí významné skutečnosti a povinnost k prokázání těchto tvrzení označit odpovídající důkazy. Pokud tvrzení žalobce v žalobě taková pro rozhodnutí významná tvrzení o skutkovém stavu věci neobsahují, soud v rámci přípravy jednání a posléze při jednání účastníka k doplnění takových tvrzení vyzývá a

to dle ust. § 118 odst. 1 a § 118a odst. 1 o.s.ř. Nelze, aby byly rozhodné skutečnosti zjišťovány až z provedení dokazování, neboť nejprve je účastník povinen splnit procesní povinnost tvrdit právně významné skutečnosti a tyto pak prokázat navrženými důkazy. Pokud tak účastník neučiní, neunesse své břemeno tvrzení resp. břemeno důkazní.

Pokud žalovaný namítal neplatnost kupní smlouvy o prodeji automobilu s odkazem na ust. § 196a obch. zák., soud tuto námitku neshledal za důvodnou, přičemž vycházel jednak ze samotného znění tohoto ustanovení a též z judikátu Nejvyššího soudu ČR – rozsudku ze dne 27.1.2009 sp.zn. 29 Cdo 1780/2008, dle kterého není smlouva uzavřená smluvními stranami v postavení statutárního orgánu a jedinými společníky neplatná jen proto, že společníci neudělili souhlas k jejímu uzavření ve formě usnesení valné hromady. Nutno poukázat i na nekomplexní postoj žalovaného, který tuto námitku vznesl pouze ve vztahu ke koupi automobilu, nikoliv v souvislosti se smlouvami o půjčkách poskytnutých žalobcem žalovanému.

V souladu s ust. § 120 odst. 1 o.s.ř. bylo rozhodnuto o neprovedení dalších důkazů pro jejich nadbytečnost a též s ohledem na zjištění učiněná ze znaleckého posudku a výpovědi znalce.

S ohledem na shora uvedené skutkové a právní závěry soud neshledal obranu žalovaného za důvodnou, a proto žalobě vyhověl včetně nároku na zákonný úrok z prodlení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 první věta o.s.ř.. V rozsahu zastavení řízení měl úspěch žalovaný, neboť žaloba o zaplacení 100.000 Kč s příslušenstvím nebyla podána důvodně, žalovaný částku uhradil před podáním žaloby. Žalobce měl ve věci úspěch v rozsahu 86,4%, žalovaný 13,6%. Soud přiznal žalobci 72,8% nákladů – 189.918,60 Kč. Náklady žalobce za soudní poplatky, odměnu a režijní náhradu činí celek 260.877,20 Kč včetně DPH (soudní poplatek ve výši 29.380 Kč, odměna za zastupování advokátem 186.220 Kč Kč dle § 7 vyhl. č. 177/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů, za 4 úkony právní služby po 11.260 Kč z tarifní hodnoty 734.493 Kč, za 13 úkonů po 10.860 Kč z tarifní hodnoty 634.493,15 Kč, v režijní náhradě 5.100 Kč za 13 úkonů dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za písemné podání - opravu a doplnění žaloby ze dne 19.6.2006, neb tak činil na výzvu k odstranění vad žaloba, dále 3 úkony spočívající v další poradě s klientem, neb její provedení nebylo náležitě osvědčeno. V souladu s ust. § 137 odst. 4 o.s.ř. byla přiznána 21 % daň z přidané hodnoty. O povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobce bylo rozhodnuto dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

Dále soud rozhodoval o nákladech řízení, které vznikly státu zaplacením znaleckého znalci Ing. Mileně Markové. Dle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. bylo rozhodnuto podle výsledku ve věci o povinnosti žalovaného hradit náklady státu ve výši 9.910 Kč. Znalečné bylo přiznáno ustanovenému znalci usnesením ze dne 21.6.2016 ve výši 9.110 Kč a vyplaceno dle poukazu ze dne 21.7.2016 a dále dle pravomocného usnesení ze dne 15.12.2016 ve výši 800 Kč a vyplaceno dle poukazů z 19.1.2017. Současně soud rozhodl o vrácení zbytku nespotřebované zálohy na důkaz znaleckým posudkem. Vraceno bude žalovanému účetnímu zdejšího soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení

k Vrchnímu soudu v Praze, Nám. Hrdinů 1300, 140 00 Praha 4,
prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou
vykonatelným rozsudkem, může oprávněný právo podat návrh na soudní
výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem
návrh na nařízení exekuce (zák. č. 120/2001 Sb.).

V Praze dne 24. února 2017

JUDr. Hana H r a b c o v á, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Naďa Vlková